

Öppet hus i bygdecacentret

lördagen den 10:e april 2010

Här kan du läsa det vinnande bidraget till tävlingen "Mitt Västerfärnebo":

Mitt Västerfärnebo

av Rebecca Örngren

Det tidiga morgonljuset la sig som ett gyllene sken över den lilla byn Västerfärnebo. Jag traskade lugnt fram på Klockarvägen. En ljummen bris drog fram och jag lyfte blicken, men tittade snabbt ner igen då solen stack mig i ögonen. Jag svängde höger in på skolgården, fram till Västerfärnebo skolas biblioteksbyggnad och la handen på den varma, skrovliga väggen. När jag kom hit för nästan åtta år sedan var det den närbelägna skolan det första jag lagt märke till, näst efter den stora kyrkan i mitten av byn.

Trots att mina år i Västerfärnebo skola redan var över, värdesatte jag den högt. En liten skola innebär att lärarna har tid till alla, mobbing upptäcks snabbt och den skapar en slags trygghet för byborna. Hade inte Västerfärnebo skola funnits hade närmsta skola legat nästan en halvtimmes färd bort. Jag och min bror, Alexander, skulle nog kunna klara den resan. Men tanken på mina söta, blåögda småsyster, tvillingarna Caroline och Cornelia och lilla Olivia, ensamma på en buss till en skola långt borta gav mig kalla kårar.

Det hade inte varit så länge sedan den lilla skolan legat under nedläggningshot. Hela Västerfärnebo kämpade den gången, till och med de elever som ansåg sig tycka illa om skolan. Vi hade vunnit, skolan fick vara där den var, men man hade hittat på andra sätt att göra det tufft för den lilla skolan. Bland annat stängde man av skolbussar som gick till Västerfärnebo. Men ingen kommer ge upp striden för skolan så lätt. Den är en del av bygden, lika viktig som kyrkan, affären, caféet och pizzerian.

Jag fortsatte till busshållplatsen. Jag behövde kolla busstider så jag kunde ta mig in till Sala för att köpa lite nya kläder. Jag drog långsamt med fingret över skylten som visade tider för avgångar från Västerfärnebo. Ingenting. Då kom jag på varför det inte fanns några tider skrivna för helgerna. Bussarna gick varken till eller från Västerfärnebo då.

- Skit, sa jag tyst för mig själv. Det skulle verkligen behövas bussar från, och till, Färnebo på helgerna.

Jag fortsatte förbi handelsboden och nerför kyrkbacken med solen i ryggen. Lukten av pizza slog emot mig när jag gick förbi pizzerian, jag tog ett djupt andetag och njöt verkligen av doften. Jag fortsatte ut på bron och tittade ut över vattnet i Svartån som glittrade i morgonljuset. Jag slöt ögonen och lyssnade till det stillsamt porlande ljudet från ån.

Att vara ungdom i Västerfärnebo var toppen. Det fanns gott om aktiviteter, nästan alla organiserade av kyrkan. Det var speciellt mysigt om man var som jag, som älskade att vara ute och gå, eller bara vara

förstås varit ren ironi, men det låg en hel del sanning i det. Därifrån jag kom var ren, avgasfri luft näst intill en sällsynthet.

En annan sak jag reagerade mycket på var människorna. Du kunde gå förbi vem som helst på gatan och mötas av ett strålande leende och ett glatt "Hej!" trots att man aldrig träffats förut. Man ställde upp för varandra, om den ena grannen behövde hjälp var den andra snart där för att skänka en hjälpende hand. Byborna tog hand om den lilla byn tillsammans, tog hand om varandra. Det var det som många lite lekfullt kallade "Västerfärnebo-andan".

Det var som om det inte var byggnaderna som skapade området som kallades Västerfärnebo, utan människorna som bodde där.

Ja, tänkte jag medan jag långsamt började traska hemåt i det gyllene ljuset, jag är stolt över att se lilla Västerfärnebo utvecklas, stolt över att tillsammans med alla andra kämpa för den unika miljös överlevnad.

Stolt över att få kalla mig själv "Västerfärnebo-bo".

Rebecca Örngren

ute. Naturen anpassade sig inte till Västerfärnebo, Västerfärnebo anpassade sig till naturen. Det var verkligen en unik natur här, allt från öppna, storslagna fält till lugna, mystiska skogar.

Jag tog ännu ett djupt andetag, pizzadof-ten hade ersatts av ren, sommarkaftande luft. Jag mindes fortfarande det första jag sa när jag hoppade ut ur bilen när vi skulle titta på hus här i Färnebo.

- Vad är det som luktar så konstigt?
- Frisk luft, hade pappa svarat. Det hade

På grund av utrymmesbrist fick den här artikeln inte plats i

Svartådsnytt
nr 1 juli 2010

...men den går bra att skriva ut på din skrivare!